

Niels J.S. Krog

Pensioneret tjenestemand
Nørremarksvej 160, 7120 Vejle Ø – 61713146 – nordbo2@gmail.com

Vejle 20. oktober 2016

Til europaudvalget

Jeg har bevæget mig fra at være tilhænger af det europæiske fællesskab til at være modstander af det nuværende EU. Derfor skriver jeg til europaudvalget i håb om at skabe lidt bevægelse i holdningen til, hvordan vi kommer videre.

Jeg er nemlig ikke i tvivl om, at Europa skal udgøre en samlet enhed i spørgsmål overfor resten af verden, hvad enten det drejer sig om enkeltstater ude i verden eller det drejer sig om større samlede statsenheder, men jeg mener ikke, det kan ske før EU lærer at håndtere de interne forskelligheder.

Problemet i EU er nemlig, at de store lande i EU "tromler" frem med deres holdninger, som de mener skal være gældende for samtlige enkeltstater. For mig som en slags udenoms parlamentariker synes det, at en sådan politik er dømt til at skabe problemer for samarbejdet.

Jeg mener, at EU med godkendelse af, at enkeltstater kan stå udenfor enkeltaftaler, erkender, at der er afgørende forskelle på forholdene i de enkelte stater, som er nødt til at acceptere. Det er bl.a. derfor, at Danmark har forbehold, der gør, at vi ikke kan deltage fuldt ud i fællesskabet, og det er bl.a. derfor, at EU ikke kan levere juridiske løsninger, der ensretter forholdene i de enkelte lande.

Når Danmark holdes ude fra forhandlinger i områder som afgrænses for forbeholdene, betyder det jo i praksis, at Danmark ikke har mulighed for at tiltræde enkeltdele aftalerne inden for disse områder.

Hvis man derimod havde alle medlemslandene med i forhandlingerne omkring, hvordan aftalerne skal være, kunne man allerede der tage højde for, at staten med forbehold fik udformet reglerne.

Jeg sammenligner situationen med en virksomhed med flere afdelinger, der har en samlet bestyrelse. Her holder man jo heller ikke en del af bestyrelsen udenfor afgørelserne, for bestyrelsen udgør jo en samlet ledelse af virksomheden.

Det gør man i EU, og det er netop derfor, samarbejdet knirker så voldsomt, og det vil det blive ved med så længe, man ikke har alle med i forhandlingerne, og det er netop derfor, at der altid vil forekomme forbehold. Man har forsøgt at afbøde disse forbehold ved at sige, at hvert land har ret til at aflægge veto under visse situationer, men da reglerne for veto også er betingede, bliver enkelte lande nødt til at deltage med forbehold.

Det mærkelige er, at skaberne af EU jo har skelet til USA, da de udtænkte planerne for EU, men man har glemt netop denne lille og meget vigtige del, at de enkelte stater i USA kan undlade at vedtage senats love, når det drejer sig om interne love altså love, som kun drejer sig om forholdene for borgere i den enkelte stat i USA. Når det drejer sig om hele USA's sikkerhed, kan en enkelt stat ikke modsætte sig at indføre det vedtagne.

Det er min overbevisning, at EU parlamentarismen mangler forståelsen for forskellene i de enkelte stater. Det ses f.eks. helt klart på den politik, der føres omkring tilskud til enkelte erhverv. EU ønsker med sin politik, at produktionspriserne skal være ens i samtlige lande. Derfor forsøger man med tilskudspolitik at udligne produktionsomkostningerne og derved købe sig forståelse for politiken. F.eks. giver man tilskud til vindyrkning i Danmark fordi produktion af vin i Danmark helt naturligt vil være mere bekostelig end i f.eks. Italien og Spanien. Det er en tåbelighed, som gør produktionen mindre rentabel for alle landene i forhold til eksporten til andre lande fordi tilskudsordningen koster penge. Sådan er det med alle tilskudsformer selv om, man fra andre lande udenfor EU fremfører, at man giver statstilskud til erhverv. I virkeligheden er det forkert, for det er borgerne i EU, der betaler for tilskuddene enten i form af skatter eller i form af en højere pris, når man køber varen.

Hvis man i stedet honorerede, hvad der naturligt er bedst mulighed for at producere i det enkelt område, ville man for det første skabe bedre kvalitet og for det andet bedre muligheder for højere fortjeneste. Det

er disse forhold, der gør, at danske virksomheder forsøger sig med at flytte produktion til andre steder, hvor omkostninger ved produktionen er lavere. At mange af disse virksomheder så er begyndt at flytte produktionen tilbage igen, skyldes f.eks. kvalitetskrav både til arbejdskraften og til den færdige vare. Det er naturlige elementer, der bestemmer, hvor produktionen skal ligge. Når EU og stater giver støtte til produktioner fordi de ikke er rentable i forhold til andre steder, er det kunstigt. Endelig er det mærkeligt, at man internationalt vedtager regler om, at stater ikke må støtte eksportvirksomheder, men man må gerne give støtte til intern produktion. Det burde jo så betyde, at modtager man intern støtte til produktion, må man ikke eksportere, hvilket rigtige vinlande jo nok ikke ville være med til.

Jeg har i ovennævnte nævnt, hvad jeg mener, der er galt med grundlaget for EU. Jeg kunne så fortsætte med, hvad der fungerer i EU, hvilket jeg hurtigt kunne komme hen over, for set udefra er det ikke ret meget.

Jeg vil imidlertid beskæftige mig med, hvad jeg mener, der skal ændres, hvis EU skal blive velfungerende. I det spørgsmål vil jeg ikke beskæftige mig med, at EU's udvikling fra starten om handelsaftaler til EF og til, hvad det er i dag, men blot konstatere, at selv toppolitikere har svært ved at overskue mastodonten, hvilket formentlig også er årsagen til, at Europa står med problemet Stor Britannien. Hvis man ikke i EU indser, at man skal have styr på målsætningen om de enkelte landes selvbestemmelsesret, vil næste land med et GB problem formentlig være Frankrig. Grækenland er jo et kapitel for sig, men både Italien og Spanien ligger jo ikke langt efter.

Meget af problemet kan kobles sammen med udvidelsen til 28 lande nu 27 snart, hvor man var så ivrige efter at fratage Rusland indflydelsen i øst, at man stort set var ligeglade med betingelserne. I dag er disse lande personificerede i Ungarn det store problem for, at man ikke kan håndtere flygtninge og folkevandringer, som jo stort set dækker det samme problem.

Man har problemer med økonomien, hvor det igen er Grækenland, Italien og Spanien samt Irland, der udgør problemerne. Jeg forstår på en måde ikke helt, at EU skal blande sig i de enkelte landes økonomi så længe man betaler medlemskontingentet til EU. Gør de ikke det, er de bare ikke medlemmer mere. Åbne grænser inden for EU er i virkeligheden et problem om grænsebevogtningen af EU's ydre grænser. Desværre er problemlandene fra før også problemet her. Man har ikke i EU skabt grundlaget for "åbne grænser" internt før, man indfører det, hvilket er meget symptomatisk. Jeg var ved indførslen ansat som politiassistent i Hjørring, og ingen i politiet anede, hvad det havde af betydning for kontrollen med indrejse fra andre Nordiske lande.

Jeg kunne jo sagtens finde andre politiske problemer, der ikke er løst før de sættes i værk, men jeg tror bare, at problemerne er så store, at man kommer længere og længere bag ud i forhold til løsninger, at de lappeløsninger man finder på, bare gør det hele meget værre.

Hvis man vil have EU til at fungere, skal man væk fra den overstatslige funktion, man tilskriver det i dag og frem til, at EU er en vejledende regelfunktion, der afgrænser nogle områder, og så skal medlemslandene agere inden for disse områder, når det gælder landenes interne forhold. Når det gælder udenrigspolitik skal der være et kvalificeret flertal for at vedtage reglerne, hvorefter alle medlemslande skal rette sig efter vedtagne regler. Forstået på den måde at vil man ikke det, er man automatisk ude af alle aftaler, og så må det pågældende land selv drage omsorg for at træffe aftale om samarbejde med de enkelte lande under hensyntagen til reglerne i EU.

Det er helt ude i hampen, at flere medlemslande ikke vil tage deres del af flygtningeproblemet på deres skuldre, men de sidder stadig med ved bordet. Det er den slags situationer, der vil blive ved med at komme, hvis man ikke sadler om.

Nu kunne man jo ud fra denne tekst måske tro, at jeg er medlem eller stemmer på DF, men det kunne jeg aldrig drømme om. Det forhindrer mig imidlertid ikke i at se, at de har ret i nogle af deres fremsatte synspunkter. Deres løsninger på problemerne eller manglen på løsninger er imidlertid ren populisme, og så har de jo netop lige selv fremlagt beviserne for, at de ikke er et hak bedre på moralske begreber med deres forbrug af ulovlige økonomiske midler, der jo suverænt overtrumfer alle hidtidige skandaler.

Jeg kunne godt tænke mig at få en tilkendegivelse af, i hvor høj grad udvalget er enig i mine betragtninger og om man i givet fald arbejder i retning af et EU som overordnet vejledende regelsætter, hvor de enkelte

stater så suverænt selv bestemmer, hvad de vil gøre under ansvar i forhold til EU. Man kunne måske forestille sig, at hvis et land ikke holdt sig inden for de afstukne margener i EU regelsættet, kunne landets medlemskab afgøres i EU retten, som man jo allerede kender.

Med venlig hilsen,

Niels J. Krog